

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 219/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti BENEFIT LEASING, s. r. o., Werferova 3, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Majerníkom, Floriánska 16, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru Košice sp. zn. KRP-4/OEK-KE-2013 zo 4. októbra 2013, uznesením Okresnej prokuratúry Košice II sp. zn. 3 Pv 48/2013/8803 zo 6. novembra 2013, prípisom Krajskej prokuratúry v Košiciach č. k. 1/1 Kpt 95/14/8800-4 z 20. februára 2014 a prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/6 GPt 77/14/1000-7 z 13. mája 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti BENEFIT LEASING, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti BENEFIT LEASING, s. r. o., Werferova 3, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Majerníkom,

Floriánska 16, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru Košice (ďalej len „krajské riaditeľstvo PZ“) sp. zn. KRP-4/OEK-KE-2013 zo 4. októbra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského riaditeľstva PZ“), uznesením Okresnej prokuratúry Košice II (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. 3 Pv 48/2013/8803 zo 6. novembra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry“), prípisom Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 1/1 Kpt 95/14/8800-4 z 20. februára 2014 (ďalej aj „napadnutý prípis krajskej prokuratúry“) a prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/6 GPt 77/14/1000-7 z 13. mája 2014 (ďalej aj „napadnutý prípis generálnej prokuratúry“).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

„Spoločnosť BENEFIT LEASING s. r. o. uzavrela dňa 30. 11. 2010 Zmluvu o pôžičke č. 2010/11/30 s manželmi [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Predmetom tejto zmluvy bolo poskytnutie hotovostnej pôžičky vo výške 145.095,98 EUR manželom [REDAKOVANÉ], pričom úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 6 % p. a. Účelom poskytnutia tejto pôžičky bolo umožniť manželom [REDAKOVANÉ] vyrovnanie už existujúcich záväzkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], vyplývajúcich z predchádzajúcich zmlúv o leasingu motorových vozidiel uzavretých medzi spoločnosťou BENEFIT LEASING s. r. o. na jednej strane a spoločnosťou [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na druhej strane. Výška predmetnej pôžičky (145.095,98 EUR) bola totožná s výškou neuhradených polehotných pohľadávok...

Následne obaja manželia odovzdali prevzatú hotovosť splnomocnenému zástupcovi spoločnosti BENEFIT LEASING s. r. o. pánu [REDAKOVANÉ], ktorý im obratom odovzdal príjmové pokladničné doklady preukazujúce tú skutočnosť, že spoločnosti BENEFIT LEASING s. r. o. boli manželmi [REDAKOVANÉ] uhradené dovtedajšie záväzky voči spoločnosti. BENEFIT LEASING s. r. o. tak od tohto momentu evidoval voči manželom

Pufňákovcom už iba jeden záväzok vo výške 145.095,98 EUR, a to ten, ktorý vyplýval z novouzatvorenej Zmluvy o pôžičke č. 2010/11/30...

Je samozrejmé, že samotnému poskytnutiu pôžičky predchádzalo starostlivé zvažovanie požiadavky, ktorú prezentovali manželia [REDACTED]. Súčasťou toho bolo z našej strany aj zisťovanie možností zabezpečenia našej pohľadávky, pričom sme zistili, že [REDACTED] ako fyzická osoba je vlastníčkou polyfunkčného objektu na [REDACTED] v Košiciach. Táto nehnuteľnosť bola znaleckým posudkom č. 82/2012 ohodnotená na sumu 544.083,45 EUR. Dlžníci mali teda dostatočný nehnuteľný majetok na to, aby boli schopní pokryť svoje záväzky voči našej spoločnosti.

Ručenie bolo taktiež zabezpečené prostredníctvom notárskej zápisnice, ktorú je možné použiť ako exekučný titul postihujúci celý majetok dlžníkov. Je pravdou, že ako záložca v prvom rade na predmetnú nehnuteľnosť bol vedený [REDACTED] (ako veriteľ), avšak jeho pohľadávka voči [REDACTED]... bola v sume 117.900 EUR, tzn. že v prípade výkonu záložného práva predajom nehnuteľností by boli pohľadávky oboch záložných veriteľov... bez problémov uspokojené...

Dlžníci manželia [REDACTED] splátkový kalendár nedodržiavali a z nami poskytnutej pôžičky v celkovej sume 145.095,98 EUR vrátili iba jej zlomok, predstavujúci sumu 7.000 EUR... V dôsledku toho sme boli nútení dňa 21. 3. 2012 podať návrh na vykonanie exekúcie voči dlžníkom manželom [REDACTED], a to na základe exekučného titulu, už spomínanej notárskej zápisnice.“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka uvádza:

„... [REDACTED] ako v poradí prvý veriteľ pristúpil po dohode s dlžníkmi k dobrovoľnej dražbe. Dobrovoľná dražba nehnuteľností vo vlastníctve [REDACTED]... sa uskutočnila dňa 17. 8. 2012 v Ružomberku... Účastníkmi dražby boli spoločnosť [REDACTED], so sídlom [REDACTED], zast. [REDACTED] a spoločnosť [REDACTED], so sídlom [REDACTED], zast. [REDACTED].“

Na tomto mieste podotýkame, že deň vzniku spoločnosti [REDACTED] je 19. 7. 2012. Predmetná dražba sa pritom konala dňa 17. 8. 2012... Existuje teda veľmi silný

predpoklad, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] bola založená vyslovene na jediný účel - vydraženie nehnuteľnosti nachádzajúcej sa na [REDAKOVANÉ] v Košiciach...

Za účastníka dražby spoločnosť [REDAKOVANÉ] bol na dražbe prítomný [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]..., ktorý až priamo na mieste nahliadnutím do spisu zistil, že výška pohľadávky [REDAKOVANÉ] voči manželom [REDAKOVANÉ] bola dodatočne navýšená prostredníctvom troch fiktívnych dodatkov k Zmluve o pôžičke č. 2010-03-10 z pôvodnej sumy 117.900 EUR na sumu spolu 735.290 EUR...

Výsledok dobrovoľnej dražby konanej dňa 17. 8. 2012 v Ružomberku... bol taký, že vydražiteľom predmetných nehnuteľností sa stala spoločnosť [REDAKOVANÉ] Cena, za ktorú bol predmet dražby vydražený, bola 510.000,- EUR. “

Podľa tvrdenia sťažovateľky „v priebehu celého trestného konania sme sa snažili upriamiť pozornosť orgánov činných v trestnom konaní na všetky nezrovnalosti a podozrivé okolnosti, ktoré sprevádzali tak spomínanú pôžičku, ako aj okolnosti konania dražby a jej výsledok. V tomto prípade sú zreteľné súvislosti, ktoré nasvedčujú tomu, že konaním [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a prípadne ďalších neznámych osôb bola páchaná trestná činnosť, pričom poškodenou stranou je spoločnosť BENEFIT LEASING s. r. o.

Predmetnú pôžičku od [REDAKOVANÉ] považujeme za účelovú a celý s tým súvisiaci postup za podvodný...

V nadväznosti na tento skutkový stav bolo podané trestné oznámenie orgánom činným v trestnom konaní. Uznesením vyšetrovateľky Okresného riaditeľstva PZ, Odboru kriminálnej polície Košice zo 14. 1. 2013 sp. zn. ČVS: ORP-102/5-OEK-KE-2013 bolo začaté trestné stíhanie vo veci obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. na tom skutkovom základe, ako je uvedené v uznesení...

Uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ Košice, Odboru kriminálnej polície sp. zn. ČVS: KRP-4/OEK-KE-2013 zo dňa 3. 6. 2013 bolo trestné stíhanie zastavené, a to z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Proti tomuto rozhodnutiu vyšetrovateľa sme v zákonnej lehote podali sťažnosť, ktorej prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II uznesením sp. zn. 3 Pv 48/2013 z 11. 7. 2013

vyhovet, napadnuté uznesenie vyšetrovateľa zrušil a uložil mu, aby vo veci znova konal a rozhodol.

Následne, dňa 4. 10. 2013 vyšetrovateľ uznesením sp. zn. ČVS: ORP-4/OEK-KE-2013 opätovne rozhodol o zastavení trestného stíhania z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania sme znovu podali sťažnosť, pričom túto prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II uznesením zamietol ako nedôvodnú. Následne bol podaný podnet, ktorý bol Krajskou prokuratúrou v Košiciach vyhodnotený ako podnet na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre pod sp. zn.: 1/1 KPt 95/14/8800-4 a tento bol listom zo dňa 20. 02. 2014 odložený ako nedôvodný...

Voči tomuto rozhodnutiu Krajskej prokuratúry v Košiciach, bol podaný opakovaný podnet na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní na Generálnu prokuratúru SR. Tá listom pod sp. zn.: IV/6 GPt 77/14/1000-7 zo dňa 13. 05. 2014, doručenému nám 23. 05. 2014 len veľmi stroho a obsahovo nedostatočne uviedla, že sa prokurátor stotožnil s postupom policajta, ale i prokurátorov vo veci konajúcich.“.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva na inú právnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami označených orgánov činných v trestnom konaní sťažovateľka v sťažnosti uvádza:

„... považujeme odôvodnenie napadnutých rozhodnutí za nedostatočné, nakoľko vyšetrovateľ ani prokurátori sa v nich vôbec nevysporiadali s relevantnými námietkami účastníka konania, hoci tieto mali význam pre rozhodnutie vo veci, ale obmedzili sa na citáciu zákonných ustanovení. Neboli rešpektované viaceré nimi uvádzané skutočnosti, na ktoré sme poukazovali v priebehu trestného konania, a ktoré sme dostatočne vyčerpávajúcim spôsobom opísali aj v tomto písomnom podaní...

Keďže prokurátor v odôvodnení svojho uznesenia vôbec nereagoval na podstatnú časť námietok a neuviedol z akých dôvodov považoval našu argumentáciu za skutkovo

i právne nepodstatnú, postupoval svojvoľne a arbitrárne, čím porušil základné právo sťažovateľa na inú právnu ochranu a spravodlivý proces.

Orgány činné v trestnom konaní na všetky námietky reagovali len paušálnym zhrnutím, že sťažnosť/podnet nie sú dôvodné...“

Na základe uvedenej argumentácie sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ Košice, Odboru kriminálnej polície sp. zn. ČVS: KRP-4/OEK-KE-2013 zo dňa 04. 10. 2013, uznesením Okresnej prokuratúry Košice II sp. zn.: 3 Pv 48/2013/8803 z 06. 11. 2013, rozhodnutím prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach sp. zn. 1/1 Kpt 95/14/8800-4 zo dňa 20. 02. 2014 a rozhodnutím prokurátora Generálnej prokuratúry sp. zn.: IV/6 GPt 77/14/1000-7 zo dňa 13. 05. 2014 bolo porušené základné právo spoločnosti BENEFIT LEASING, s. r. o. na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

Uznesenie Krajského riaditeľstva PZ Košice, Odboru kriminálnej polície sp. zn. ČVS: KRP-4/OEK-KE-2013 zo dňa 04. 10. 2013, uznesenie Okresnej prokuratúry Košice II sp. zn.: 3 Pv 48/2013/8803 z 06. 11. 2013, rozhodnutie Krajskej prokuratúry v Košiciach sp. zn. 1/1Kpt 95/14/8800-4 zo dňa 20. 02. 2014 a rozhodnutie prokurátora Generálnej prokuratúry sp. zn.: IV/6 GPt 77/14/1000-7 zo dňa 13. 05. 2014 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 3.000,- €, ktoré sú Krajské riaditeľstvo PZ v Košiciach, Okresná prokuratúra Košice II, Krajská prokuratúra v Košiciach a Generálna prokuratúra SR povinní spoločne a nerozdielne mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajské riaditeľstvo PZ v Košiciach, Okresná prokuratúra Košice II, Krajská prokuratúra v Košiciach a Generálna prokuratúra SR sú povinní uhradiť sťažovateľovi spoločnosti BENEFIT LEASING, s. r. o. trovy konania a to spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského riaditeľstva PZ sp. zn. KRP-4/OEK-KE-2013 zo 4. októbra 2013, uznesením okresnej prokuratúry sp. zn. 3 Pv 48/2013/8803 zo 6. novembra 2013, prípisom krajskej prokuratúry č. k. 1/1 Kpt 95/14/8800-4 z 20. februára 2014 a prípisom generálnej prokuratúry č. k. IV/6 GPt 77/14/1000-7 z 13. mája 2014.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu a inú právnu ochranu (napr. III. ÚS 45/03, III. ÚS 324/05).

Z čl. 46 ods. 1 ústavy taktiež vyplýva, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom aj trestnoprávnej ochrany svojho konkrétneho práva u orgánov činných v trestnom konaní (obdobne napr. III. ÚS 45/03).

Sťažovateľka tvrdí, že napriek tomu, že okresná prokuratúra uznesením zo 6. novembra 2013 jej sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa krajského riaditeľstva PZ zo 4. októbra 2013 zamietla ako nedôvodnú a krajská prokuratúra jej podanie prípisom z 20. februára 2014 ako nedôvodné odložila, z ich záverov nebolo zrejmé, aké právne úvahy viedli orgány prokuratúry k záverom prijatým v súvislosti s vybavovaním jej podnetu na preskúmanie postupu a uznesenia krajského riaditeľstva PZ vo veci vedenej pod sp. zn. KRP-4/OEK-KE-2013. Sťažovateľka uvádza, že ochrany svojich ústavou garantovaných práv sa nedomohla ani prostredníctvom opakovaného podnetu adresovaného generálnej prokuratúre.

Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení účinnom do 31. decembra 2015 (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 33 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor je povinný vybaviť podnet do dvoch mesiacov od jeho podania. V odôvodnených prípadoch rozhodne o predĺžení tejto lehoty bezprostredne nadriadený prokurátor (§ 53 ods. 1).

Podľa § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre prokurátor upovedomí podávateľa podnetu v lehote ustanovenej v odseku 1 o spôsobe vybavenia podnetu. V rovnakej lehote upovedomí podávateľa podnetu o predĺžení lehoty na jeho vybavenie.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného predpisu, či sú splnené podmienky na podávanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonania je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Podľa § 6 ods. 1 písm. a) zákona o prokuratúre je nadriadený prokurátor oprávnený vydať podriadenému prokurátorovi pokyn, ako má postupovať v konaní a pri plnení úloh, prípadne vykonať úkony podriadeného prokurátora alebo rozhodnúť, že ich vykoná iný podriadený prokurátor.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského riaditeľstva PZ, napadnutým uznesením okresnej prokuratúry a napadnutým prípisom krajskej prokuratúry

Z už citovanej dikcie čl. 127 ods. 1 ústavy možno vyvodit', že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ktoré namietajú porušenie svojich základných práva alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, je založená na princípe subsidiarity.

Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (pozri napr. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

Z podstaty princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy, alebo iné orgány verejnej moci. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza z toho, že ústava ukladá všeobecným súdom, ako aj iným orgánom verejnej moci chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov, príp. iných orgánov verejnej moci (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, príp. iným orgánom verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc na preskúmanie napadnutého uznesenia krajského riaditeľstva PZ, keďže sťažovateľka mohla podať proti nemu sťažnosť (čo aj urobila), o ktorej bola oprávnená a aj povinná rozhodnúť okresná prokuratúra, pričom právomoc okresnej prokuratúry vylučuje právomoc ústavného súdu. Proti napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry mohla sťažovateľka uplatniť podnet (čo aj urobila), o ktorom bola oprávnená a aj povinná rozhodnúť krajská prokuratúra, pričom právomoc krajskej prokuratúry rozhodnúť o podnete sťažovateľky vylučuje právomoc ústavného súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

V súvislosti s uvedeným záverom ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, v ktorej považuje podnet, ako aj opakovaný podnet podľa zákona o prokuratúre za právne prostriedky, ktoré zákon sťažovateľom na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje, a to aj vo vzťahu k tým právam, ktorých porušenie sťažovateľka namieta touto sťažnosťou (pozri napr. IV. ÚS 330/04, I. ÚS 186/05, IV. ÚS 28/2010 atď.).

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým prípisom generálnej prokuratúry

V súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľky na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým prípisom generálnej prokuratúry vydaným v súvislosti s vybavovaním opakovaného podnetu sťažovateľky smerujúcim proti napadnutému uzneseniu krajského riaditeľstva PZ, napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry a napadnutému prípisu krajskej prokuratúry ústavný súd zo sťažnosti a k nej priložených príloh zistil, že generálna prokuratúra prípisom č. k. IV/6 GPt 77/14/1000-7 z 13. mája 2014 reagovala na opakovaný podnet sťažovateľky napadnutým prípisom, v ktorom sa „*v zásade stotožnila s postupom policajta, ale i prokurátorov vo veci konajúcich*“.

Generálna prokuratúra v napadnutom prípise predovšetkým uvádza:

„Vo svojom podnete v podstate uvádzate, že k rozhodnutiam v predmetnej veci malo dôjsť na základe nesprávneho vyhodnotenia dôkazov, pričom podľa Vás prokurátor vybavujúci Váš podnet z 23. 01. 2014 nereagoval na všetky okolnosti v ňom uvedené.

Preskúmajúc vyššie uvedené spisy som dospel k záveru, že tak prokurátor vybavujúci Váš podnet ako i prokurátor rozhodujúci o Vašej sťažnosti v uznesení sp. zn. 3 Pv 48/2013 zo 06. 11. 2013, ale i vyšetrovateľ v dôvodoch uznesenia sp. zn. KRP-4/OEK-KE-2013 zo 04. 10. 2013 jasne a zrozumiteľne vysvetlili a zdôvodnili všetky pre rozhodnutie podstatné okolnosti.

Nedá sa však v plnej miere stotožniť s názorom orgánov činných v trestnom konaní, že nesplácaním predmetného úveru nedošlo k spôsobeniu škody pre spoločnosť Benefit Leasing s. r. o. Táto okolnosť však nie je takého charakteru, že by v danej veci v spojitosti s ďalšími dôkazmi produkovanými v tejto veci spôsobila zmenu rozhodnutia policajta. Pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu okrem iného je podstatným preukázať, že páchatel' uviedol niekoho do omylu, prípadne niečí omyl využil, ktorá okolnosť sa preukázať nepodarila. S poukazom na zápisnicu o výsluchu [REDAKOVANÉ], ale i Vaše tvrdenie na strane 3 Vášho podnetu z 23. 01. 2014 javí sa byť dôvodným záver, že Vaša spoločnosť v dobe uzatvárania zmluvy o pôžičke vedela o majetkových pomeroch dlžníkov, sledovala predovšetkým tú okolnosť, aby z prostriedkov pôžičky boli splatené staré dlhy [REDAKOVANÉ] a tým nestrácala bonitu voči [REDAKOVANÉ], ktorá banka mala byť Vaším veriteľom.

V spise neboli zadokumentované ani okolnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že dodatky k zmluve o pôžičke od [REDAKOVANÉ] boli uzatvárané z toho dôvodu, aby sa Vaša spoločnosť ako veriteľ nemohla uspokojiť na majetku dlžníka. Dodatky k zmluve o pôžičke od [REDAKOVANÉ] boli podpísované niekoľko mesiacov pred uzatvorením zmluvy o pôžičke s Vašou spoločnosťou.

Na základe uvedeného Váš opakovaný podnet odkladám, pričom v podrobnostiach poukazujem aj na dôvody uvedené vo vyššie spomenutých uzneseniach, ako aj na okolnosti uvedené vo vybavení Vášho podnetu z 23. 01. 2014.“

V nadväznosti na citované ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným spôsobom sa takýmto podnetom, resp. opakovaným podnetom zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu, resp. opakovanému podnetu vyhovelí (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samu osebe skutočnosť, že príslušné orgány prokuratúry podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhovejú podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

V posudzovanom prípade sa generálna prokuratúra opakovaným podnetom sťažovateľky riadne zaoberala. Pritom postupovala aj podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom, keď ho napadnutým prípisom odložila s poukazom na skutočnosť, že krajská prokuratúra postupovala správne, keď podnet sťažovateľky ako nedôvodný odložila, vzhľadom na skutočnosť, že *„po objektívnej stránke teda musí ísť o konanie spočívajúce v uvedení niekoho do omylu (alebo využití niekoho omyl) a následnom obohatení sa na škodu cudzieho majetku. Z vykonaného dokazovania však takéto konanie nerezultuje.“*

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoj právny názor, podľa ktorého postup orgánu verejnej moci v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv garantovaných ústavou a ani práv garantovaných dohovorom či inou kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00), a zároveň zdôrazňuje, že aj keď je prokuratúre v zmysle čl. 149 ústavy zverená funkcia chrániť práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb a právnických osôb, nemôže plniť túto funkciu nad rámec, či dokonca v rozpore so zákonom, pretože aj na ňu sa vzťahuje čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa

ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Z uvedeného vyplýva, že záver generálnej prokuratúry o tom, že v konaní nedošlo k preukázaniu naplnenia skutkovej podstaty trestného činu podvodu, tlmočený sťažovateľke v napadnutom prípise nemožno podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na okolnosti prípadu vyplývajúce aj zo skutkových zistení a právnych záverov nižších zložiek prokuratúry považovať za taký, ktorý by bol z ústavného hľadiska neakceptovateľný a mal za následok porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2016